

๘ ประตุกานท์ ๘

ทมลา วัฒนสิน¹

ในเมืองใหญ่มีคนอาศัยอยู่มากมาย ใครจะ
เคยคิดบ้างไหมว่ายังมีบางคนมีชีวิตเรียบง่ายและ
อาศัยอยู่ในป่า ณ ที่นั่น คือดินแดนแห่งสุนทรียะ ตันสาย
แห่งความฝันและความหวังของชายหนุ่มผู้มีอุดมการณ์
อันยิ่งใหญ่ให้โลกได้รู้จักเรียนรู้ชีวิตของป่าที่เป็น
“บ้านของเขา” ซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก “บ้านของคนในเมือง”

ขอเปิดประตุกานท์บ้านนี้ จากบ้านของเรา
หรือ “บ้านของคนในเมือง” มองออกไปสู่ป่าใหญ่ใกล้ๆ
“โตนสิรินทร” ป่าสาละ-บาลา จังหวัดนครราชสีมา
เพื่อผลงานของสุนทร โตะดำ หนุ่มชาวตรัง
นักอนุรักษ์ชีวิตป่าผู้ยิ่งใหญ่ที่สร้างสรรค์งานศิลป์จาก
สรรพสิ่งในป่า ได้ถ่ายทอดออกมาในรูปของบทเพลง
บทกวีที่แฝงไว้ด้วยแนวคิด มุมมองที่แตกต่างไปจากคน
อื่นๆ ประตุกานท์ครั้งนี้จึงแปลกไปจากเดิม เปลี่ยน
จากบทบัญญัติของร้อยกรอง มาเป็นการเสนอ
อรรถรสที่คลุกคลีกับความจริงในชีวิต ธรรมชาติที่
หลายคนเรียกร่องและไฝหา สิ่งเหล่านี้ไม่มีมาหา หาก

แต่เป็นสัจจะและปัญญา ควรค่าแก่การศึกษาเรียนรู้
และที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ มันเป็นที่อยู่ใกล้
ตัวเราทุกคน

“อ้อมกอดภูเขา” เป็นบทเพลงแรกสำหรั
การต้อนรับผู้มาเยือนจะได้สดับเสียงขับขานพร้อมๆ
กับเสียงดนตรีและบรรยากาศในพงไพร สุนทรได้
ถ่ายทอดความในใจของคนทำงานในป่าได้เป็นอย่างดี
เขาได้สะท้อนแง่คิดสำหรัใครบางคนที่เข้าป่าและใช้เวลา
เพียงเสี้ยวหนึ่งเพื่อหวังผลประโยชน์ทางวิชาการตัดวง
ความรู้จากธรรมชาติอย่างผิวเผิน เขาแสดงให้เห็นว่า
คนในเมืองกับคนในป่าควรมีความเข้าใจที่ตรงกันและได้
เรียกร่องให้คนเหล่านั้นหันกลับมาองความจริงในป่า
อยู่กับมันจนเห็นคุณค่าด้วยการใช้ชีวิตสัมผัสและศึกษา
ธรรมชาติแห่งขุนเขา ไบไม้สีทอง ดาหลา กรวด ทราย
ดิน มอสเฟิร์น นกเงือก แทนการมาเพื่อสัมผัส
และเก็บทุกสิ่งทีคนในป่าจัดเตรียมไว้ให้ทุกอย่าง

¹อาจารย์ 3 ระดับ 8 โรงเรียนเดชะปัตคนยานุกูล จังหวัดปัตตานี

“อ้อมกอดภูเขา”

จากบันทึกธรรมชาติวาดหวังของสุนทร ทัศนะ

อ้อมกอดภูเขา เนาแนบนามบาลา
ดิ่งลิเนหา พืชพรรณสัตว์สาหลากหลาย
โตนสิรินทร โขดขอนภมรแมกไม้
ร่วมเรียงเสียงสู้สุดใจ โอบกอดเธอไว้...ดาหลา เถาวัลย์
อ้อมกอดภูเขา เราสร้างสรรค์เสดสา
กว่าเธอได้มา วิจัยวิจารณ์ว่านหวาย
เก็บกรวดทรายดิน มอสเฟิร์นก้อนหินต่อไม้
เงือกงามให้เธอส่องไพร ใบสีทองให้เธอเกี่ยวพัน
ธาร...รินไหลเอื่อยน้ำน้ำเย็น
พร้อมให้เธอลงเล่น เป็นดั่งปลาว่ายไหว
เรือนรมเงารัก ให้เธอพักพิงอิงกาย
แจกันใส่ดอกไม้ ต้อนรับเธอสู่ม่าน
อ้อมกอดภูเขา เราทำได้แค่นี้
ให้เธอคิดทำดูซิ เก็บความหวังดีคืนไป
แบกเป้เข้าป่า เสาะหานำมาให้ได้
โลกนี้จักสดใส หากว่าเราเข้าใจซึ่งกัน...

